

mijmering / tripel

Je hebt van die momenten waarvan je je leven lang onthoudt waar je was toen ze passeerden. Bij de eerste noten van het Tripel-concert van Beethoven, een werk voor pianotrio

en orkest, wist ik het meteen weer: in de studentenkamer van Sonja Klaassen, die net als ik viool studeerde aan het Brabants Conservatorium. Zij in het vijfde jaar en al volleerd in mijn ogen, ik in het eerste en nog behoorlijk bleu.

Ik weet ook nog waar ik was toen bekend werd dat paus Johannes de drieëntwintigste was overleden (in de kamer van mijn babybroertje, de la van de commode stond open, mijn moeder hilde) en Kennedy werd vermoord (we dronken thee in de tuin van een vriendinnetje, de trommel met koekjes viel op de grond). Die herinneringen zijn zo vers als net gebakken brood.

Het Tripel-concert ... ach, het vertegenwoordigt een wereld van jeugd en dromen, van verlangen naar de mooie dingen van het leven. Het was een legendarisch trio dat de solo's speelde. Alle drie heb ik ze live gehoord, de Russen David Oistrach, Mstislav Rostropovitsj en Svjatoslav Richter, iconen van een onderdrukte natie. Maar hun talent stond beperking door domme geesten en harde landsgrenzen niet toe, ze werden tegen de verdrukking in geziene gasten op de wereldwijde podia. De tijden zijn veranderd. Had je in vroeger jaren drie groten, nu zijn het er driehonderd. Maakten die drie school voor een volgende generatie, nu is de muziekwereld eclectisch en maakt het nauwelijks nog uit waar je wieg stond en hoe die was bekleed.

'Nostalgjie mevrouwtje' zou mijn krantenbezorger met wie ik vaak een praatje maak zeggen, en zoals gewoonlijk heeft hij gelijk. Maar ik blijf ze vereren, die drie mannen, wier Beethovenvertolking nog steeds niet is ingehaald door voortschrijdend inzicht, geluidstechnische vooruitgang en het beter weten van een nieuwe lichting musici.